

Zuster Visser.

Josephina Carolina Wilhelmina Visser.

6 september 1898 - 19 december 1973.

Inhoud:

Zuster Visser	4
De Benoeming	5
Haar werk	6
Het ontstaan van de kruisvereniging	8
Tuberculose	13
Familie	14
Het feest	16
Het koningin Emma Fonds	20
Stichting Zuster Visser Fonds	21
Zuster Visser Laantje	23
Slotzin	24
Kwartierstaat van Josephina Carolina Wilhelmina Visser	25

Zuster Visser

Zr. Visser. Iedereen kent haar! De verpleegster met de wapperende sluier op de Solex.

Maar wie was zij???

Hierop kreeg ik met moeite antwoord. Men kwam niet verder dan; aardig, deed veel, was betrokken, een lief mens, had koude handen.

Dus ging ik op zoek naar de identiteit van Zr. Visser.

Wie was zij, waar kwam ze vandaan, had ze familie, waar woonde zij, wie waren haar vrienden, waar is ze gestorven.

We hebben een Zr. Visser-fonds en een Zr.Visser-laantje, dus ze moet veel betekend hebben voor de inwoners van Oostvoorne om haar zo te eren!

Via een kwartierstaat kwam ik er achter, dat ze ook een zus had, die getrouwd was. Mogelijk heeft deze zus kinderen gehad.

Er zijn 2 namen gevonden met Ottolander. Een in Haarlem en een in Alphen a/d Rijn.

In het Streekarchief Brielle heb ik de notulen van de Kruisvereniging doorgelopen. Helaas, het was interessant, maar er stond weinig persoonlijks in over zr. Visser.

Wat er wel in bestond was de geschiedenis van de kruisvereniging en de benoeming van zr. Visser.

De Benoeming.

Tijdens de 105e bestuursvergadering op zaterdag 7 maart 1931 om 18.30 uur, in het wijkgebouw werd Josephina Carolina Wilhelmina Visser, aangesteld als gediplomeerde wijkverpleegster.

Na kennismaking en brieven wordt ze met 7 van de 8 stemmen gekozen en treedt ze op 16 maart in dienst. De voorzitter van het bestuur was destijds H. Gorzeman Jr. en voordat de benoeming rond is moet ze nog gekeurd worden. Het onderzoek wordt verricht door dr. Binsbergen, die haar geestelijk en lichamelijk goedkeurt voor haar werk.

Ze krijgt een dienstfiets en woonruimte aangeboden in het Groene Kruisgebouw aan de Rijlaan 6.

Op 4 juli 1921 werd de voormalige villa genaamd "Suzanna" aan de Rijlaan 6, gekocht door

Dhr van de Houwen, opdracht van de gemeente tegen een bedrag van Fl.10.000,-

Om het gebouw geschikt te maken voor werk-en woonruimte moest er verbouwd worden. Er kwam "een doelmatig wijkgebouw met op de zolder 2 kamers en badkamer voor de zusters".

In de jaren die volgden moest zr. Visser hard werken. Ze moest niet alleen inburgeren, want wat moest dat vreemde mens hier, maar er waren zieken die thuis verzorgd moesten worden, t.b.c.-patiënten die haar aandacht nodig hadden en er werd een start gemaakt met de zuigelingen-en kleuterzorg. Ook het afleggen van de overledenen behoorde tot haar taak.

Dag en nacht stond ze klaar om op de fiets naar de patiënt te gaan in Oostvoorne en Tinte.

Later kreeg ze een gemotoriseerd vervoermiddel; Een Solex!

Nu werd het iets gemakkelijker, maar omdat de wegen niet overal geasfalteerd waren, liep ook de Solex geregeld vast en moest dan met een helpende hand weer schoon en rijklaar gemaakt worden.

Veel steun had de zuster van dr. Schep, die op 1 januari 1950 ook zitting nam in het bestuur van de Kruisvereniging. Samen bespraken ze wekelijks welke gezinnen extra aandacht of hulp nodig hadden.

Haar werk

Na haar benoeming had ze precies 1 week de tijd om naar Oostvoorne te verhuizen en haar verblijf aan de Rijlaan in te richten. Door haar openheid, vriendelijkheid en vooral haar integriteit vond ze snel haar plek binnen de

gemeenschap. Was er eerst het begrijpelijke wantrouwen, dan keerde zij het om naar vertrouwen. De huisarts Schep, moet haar zeker geholpen hebben. Hij kende immers zijn patiënten het beste.

Zij genoot van de omgang met mensen

het meest. Ze was lid en voorzitter van

de Plattelandsvrouwen, nam deel aan

de bejaarden-uitstapjes, werd vaak uitgenodigd om te blijven eten en als er iets te vieren was in het dorp was ze aanwezig.

Naast haar dagelijkse werkzaamheden, gaf ze ook nog gymnastiekoefeningen aan reumapatiënten, werd de kraamhulp en kleuterzorg opgezet en verzorgde ze ook nog 2 uur per dag de uitleen van hulpmiddelen voor zieken, met de daarbij behorende administratie.

Een brief waarin “gestelde eisen van de bezettingsmacht” werden medegedeeld.

Men werd voor de keuze gesteld: meewerken of niet met de Nederlandse Volksdienst.

Het bestuur besloot niet mee te werken.

Echter; mocht de kruisvereniging ontbonden worden dan staan de zusters brodeloos op straat.!

Er kwam een wachtgeldregeling! De eerste 3 maanden vol salaris, daarna 60%.

In overleg met de gemeente kwam deze vergoeding uit de gemeentelijke subsidiepot, waarvan ook de armlastige werden geholpen. 1943. Het werd door de directeur van de politie verboden om de Emma collecte te houden.

Financieel werd het steeds moeilijker voor de kruisvereniging. Het verduisteren van het gebouw in 1941 bleek erg duur. Er moest Fl 32,- worden neergeteld. Het gasrantsoen raakte op en moest dringend bijbesteld worden bij de gasfabriek in Brielle.

De Stationsweg had als eerste in het dorp een gasleiding afkomstig uit Brielle. De gasfabriek heeft destijds gestaan in de buurt van de molen.

Wat had de kruisvereniging zoal te ontvangen en/of uit te geven?

Een overzicht van de balans in 1948.

Een overzicht van de balans in 1948.

Inkomsten		Uitgaven	
Contributie	Fl 6300,-	Gebouw tuin	Fl 400,-
laatste hulp	" 60,-	groene kruis materiaal	" 350,-
giften	" 10,-	salaris zuster	" 1922,-
consultatiebureau	" 100,-	bode/magazijnbeheer	" 400,-
Emma collecte	" 300,-	TBC-bestrijding	" 1061,-
rijk	" 600,-	TBC-materiaal	" 300,-
provincie	" 100,-	TBC-diversen	" 35,50
tenten	" 50	tentonderhoud	" 300,-

In mei en juni 1941 werd het eiland getroffen door de typhus. Spijkenisse had de meeste patiënten, maar ook in Oostvoorne waren er enkele gevallen. Men had nu te maken met 2 zeer besmettelijke ziektes en er moest een ontsmettings oven komen om alle instrumenten te steriliseren. De eerste ontsmetter was J. van Toledo, die hiervoor ook een cursus moest volgen en zijn dienst 25 jaar volhield. Als dank werd hem een schemerlamp aangeboden, die hij " "beleefd" aanvaardde.

Het ontstaan van de kruisvereniging

Rijlaan 6, nu: F.H.G. van Itersonlaan 6.

De eerste vereniging “Het Witte Kruis” werd in 1875 in Hilversum op initiatief van dr. J. Penn opgericht en bestreek Noord-Holland. Het waren eerst vooral zusters van verschillende r.k.-orden en diaconessen, die de verzorging van de zieken voor hun rekening namen. Nu namen particulieren het initiatief, om de zeer besmettelijke ziekten zoals tyfus, malaria en TBC te bestrijden.

Op 15 maart 1910, werd het Groene Kruis in Rockanje opgericht en telde 426 leden. Enkele jaren later, in 1915, volgde Oostvoorne.

Dit had nog heel wat voeten in de aarde. Men vond het nog niet nodig, want het ging toch goed en bovendien zou er wel een aardig prijskaartje aan hangen. Maar onder politieke druk, immers bijna heel Nederland moest op deze manier gaan werken, en nadat de spreker dr.W.

Poolmans van het landelijk hoofdbestuur gesproken had, ging men toch overstag en werd het Groene Kruis opgericht aan de Rijlaan 6, de tegenwoordige Van Itersonlaan 6.

Later, op 9 oktober 1954, vestigde zich het Groene Kruisgebouw aan de Stationsweg, waarna in 1968, na invoering van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten, de kruiswerk activiteiten werden ondergebracht in Spijkenisse en het Kruisgebouw overbodig werd.

Het bestuur van het Groene Kruis in 1940. Staande v.l.n.r. Dokter Hessel, zr. Visser, Piet Warbout en dr. Kroes. Zittend: Zr. Zee, T. Nolde, Mol, Mol, H. Gorzeman, M. Troost, P. van Toledo, J. van der Knaap en A. van der Houwen

Tuberculose.

Ook Oostvoorne kreeg te maken met de besmettelijke ziekte TBC (tuberculose). TBC kwam op het platteland en in de steden voor. Arbeiders woonden in kleine, slecht geventileerde woningen. Rond 1900

stierven er jaarlijks ongeveer 10.000 mensen aan deze ziekte tot er een antibiotica werd uitgevonden en behandeling mogelijk was.

In de begintijd was het enige wat men kon doen de patiënt veel laten eten, rusten en goede hygiëne, soms in een sanatorium. De longen moesten rust krijgen en dus moest je plat liggen.

T.b.c.-huisje. Men kon het meedraaien naar de zon.(foto via internet)

De regels waren streng. Iemand vertelde: “De essentie van het kuren was absolute bedrust; je werd vastgebonden in bed en met bed en al, als het goed weer was, naar buiten gereden in de zon”.

Mensen, die aan deze ziekte leden werden nagewezen en als besmet iemand beschouwd. Gezinnen werden van elkaar gescheiden en kinderen verwaarloosd. De periode in het sanatorium werd gekenmerkt door heimwee, er mocht maar heel weinig bezoek komen. Het liggen op je rug in de kou was geen pretje.

Ondanks haar drukke werkzaamheden als verpleegster had ze een uitgebreide vriendenkring, bij wie ze regelmatig een hapje mee at.

Haar familie werd zeer zeker niet vergeten. Er was veelvuldig contact. Toen tijdens de oorlogsjaren en dan vooral de laatste oorlogsjaren, er sprake was van grote hongersnood en haar familie daar erg onder te lijden had nam ze haar neefje Jan Ottolander in haar huis. De jongen was sterk vermagerd en moest hoognodig extra voedsel en verzorging nodig hebben. De familie woonde in Haarlem en met regelmaat werd de stad onder vuur genomen vanwege de spoorlijn Haarlem-Amsterdam en de hoogovens in IJmuiden. Er was geen eten en gebrek aan alles. Om die reden werd neefje Jan naar Oostvoorne gestuurd. Dit gebeurde in een vrachtwagentje. Het laadruimte bevatte een gastank en een dubbele wand waarachter neef Jan zittend op een lijk-kist samen met nog een andere man verborgen zat. Op de oude rijksweg tussen Haarlem en de bollenstreek werd de wagen onder vuur genomen. In Hillegom moesten ze uit de wagen en in een greppel dekking zoeken. Om de eilanden op te kunnen moest je langs een controlepost de Spijkenisserbrug, en het was maar net wie je daar trof. Je mocht doorrijden of rechtsomkeer maken naar huis.

Na deze traumatische ervaringen werd hij liefdevol opgevangen door zijn tante Fien, zr. Visser, in haar dienstwoning aan de Rijlaan. Na 3 maanden was Jantje Ottolander genoeg aangesterkt om naar school te gaan. Onder de naam van Jan Visser werd hij ingeschreven op de chr. school en had had er een geweldige tijd zoals hij zelf aangeeft.

Tante Fien was de hele dag van huis en hij kon doen wat hij wilde. Dus was hij vaak in de duinen te vinden bij de “duin kinderen”. Een ding wist neef Jan zich nog goed te herinneren: het fietsen in de wand van een radarschotel, die in de duinen stond! Het was de radarschotel, type: Würzburg Riese, die tussen de Biberbunker en het vliegveld stond. Na de oorlog kwam neef Jan nog vaak en met veel plezier bij tante Fien logeren.

Niet alleen de familie kreeg haar aandacht in de oorlogsjaren, maar ook de burgers van Oostvoorne. Getuige de verhalen van neef Jan had ze goede contacten met een goede Duitser, die de zuster informeerde over op handen zijnde razzia's of andere duitse acties. Via deze weg heeft ze veel mensen kunnen helpen. Ook wist hij te vertellen over evangelist van der Meer, het verraad en de represaille van de Duitsers door het huis in brand te steken. Helaas heeft ze haar huishoudster moeten ontslaan. Het werk van de zuster was belangrijker. Het risico om verraden te worden was te groot.

Het feest.

Het bestuur van het Groene Kruis stelt de leden in de gelegenheid om op 15 maart 1956 van 15.00 uur tot 17.00 uur zr. Visser te feliciteren met 25-jarige jubileum in hotel "de Man".

Zo verscheen de aankondiging in de Nieuwe Brielsche Courant van maart 1956.

Het werd een feest om nooit meer te vergeten. Het hele dorp vierde mee! De kleuters opende het feest met een speciaal voor deze gelegenheid gemaakt liedje.

Terwijl de zuster door de erehaag liep kreeg ze vele handjes te schudden en prachtige tekeningen aangeboden.

Binnen aangekomen was het de beurt aan de volwassenen, maar eerst kreeg de zuster samen met haar familieleden een ereplaats tussen de talrijke bloemstukken, op de ere-verhoging aangeboden.

Burgemeester Bolwidt opende de receptie met een hartelijke, waarderende toespraak.

Hierin vermeldde hij, dat de zuster het juiste gevoel voor haar beroep had en dat zij al vlug deel ging uitmaken van de dorpsgemeenschap. Het was dan ook nauwelijks te verwonderen dat er zo'n grote opkomst was.

Het is dan ook aan zr. Visser te danken, dat het Groene Kruis van Oostvoorne zo'n goede naam heeft en maar liefst 1300 leden telt op een bevolking van 4300!

Onder daverend applaus kreeg de zuster een zilveren medaille voor trouwe dienst overhandigd . Verder kreeg ze een geschenk onder couvert en bloemen aangeboden.

Er volgden nog vele sprekers; o.a. ds. Brinkerink, oud-burgemeester Sprenger, bestuur van Plattelandsvrouwen en het bestuur van het Groene Kruis.

Ieder sprak een lovend en waarderend woord en overhandigde de zuster een cadeau en bloemen. Nog was het niet genoeg, want nu kwamen haar patiënten, vrienden en kennissen aan de beurt. Honderden handen werden geschud en dankbare woorden werden

Hier stond een vrouw die door iedereen gewaardeerd en gerespecteerd werd voor al het werk dat ze had verricht in haar loopbaan als wijkverpleegster in Oostvoorne.

De dag werd 's avonds afgesloten door muziekvereniging "de Volharding", die een serenade ten gehore bracht.

Voor de buitengewone hartelijke belangstelling, ondervonden bij mijn 25-jarig jubileum betuig ik allen, die in enigerlei vorm er toe hebben bijgedragen, de 15e maart tot een onvergetelijke feestdag te maken, **mijn hartelijke dank.**

J. C. W. VISSER,
Wijkverpleegster
„Groene Kruis”,
Oostvoorne-Tinte.

N.B.C. 1956

Zuster Visser van Oostvoorne jubileerde

Op 14 maart j.l.
Was de vreugdevolle dag
Waarop Zuster Visser zich als jubilarisse
Door veel burgers gehuldigd zag.

Het is nu 25 jaar geleden
Dat Zuster Visser naar Oostvoorne kwam
Na een goede opleiding van zeven jaren
Welke zij voltooide in Amsterdam.

Zij deed haar werk met liefde
In dienst van 't Groene Kruis
Dit was haar eerste standplaats
Al dadelijk voelde zij zich thuis.

De wijkverpleging was hier nog vreemd
Veel moest worden overwonnen
Maar zij bouwde met hart en ziel
Aan 't werk dat zij was begonnen.

Zij ondervond veel vriendschap
En oprechte hartelijkheid
Zij was een trouwe hulp en steun
In blijde en droeve tijd.

Aanschouwde weer een kleine burger
Voor 't eerst het levenslicht
Zij was het die dokter assisteerde
En deed haar liefdevolle plicht.

Zij bezocht ook tbc-patiënten
En heeft zeer veel succes geboekt
Waren het er ongeveer twee en vijftig
Nu zijn 't er nog zes die zij bezoekt.

Toen begon de zuigelingenzorg
Ook daaraan werd veel werk besteed
Altijd opgewekt en flink
En voor haar taak gereed.

In de oorlogsjaren
Is ook de kleuterzorg ontstaan
Hoe moeilijk het soms was
Zij moest toch verder gaan.

Later heeft ze hulp gekregen
Hetgeen dan ook wat verlichting bracht
Al bracht de oorlog veel stagnatie
Haar werk moest doorgaan, dag en nacht.

En nu, na zoveel jaren
Met 't volste recht op haar pensioen
Ziet men nog altijd Zuster Visser
Heel opgewekt haar dagtaak doen.

En acht zij 't tijdstip aangebroken
Dat haar verpleegstersloopbaan is voltooid
Dan blijft zij in aller hart in ere
Want Zuster Visser vergeet men nooit.

Noch met woorden, noch met bloemen
De schoonste die men zich ook zoekt
Is haar edele arbeid te belonen:

't Blijft onvergetelijk geboekt.

--- - - -

Sari Nieuwenhuijse - Wandemaker, Oostvoorne - maart 1956 -

Het Koningin Emma Fonds

Regentes Emma verleende haar naam aan het fonds en werd beschermvrouwe.

Zij had belangstelling voor armen en zieken, aangewakkerd door het overlijden van haar 15-jarige zuster Sophie, die in 1869 overleed aan tuberculose.

Jaarlijks werd er een Emma collecte gehouden door een groot aantal vrijwilligers.

Zuster Visser Fonds

De ontstaansgeschiedenis kan als volgt worden samengevat:

Het vermogen van het Fonds betreft in feite de "erfenis/nalatenschap" van de zelfstandige vereniging het "Groene Kruis Oostvoorne-Tinte". Deze vereniging werd door particulier initiatief vanuit de bevolking van de voormalige gemeente Oostvoorne in 1915 opgericht met als doel op het terrein van de gezondheidszorg diverse activiteiten te ontwikkelen. Wijkverpleging, het consultatiebureau voor zuigelingen en uitleen van verpleegartikelen zijn daarin kernbegrippen.

Nadat in de loop der jaren het wijkgebouw op de Rijlaan in Oostvoorne gevestigd was, besloot het bestuur in 1950 alle activiteiten over te brengen naar het nieuw gebouwde wijkgebouw aan de Stationsweg nrs 55 en 57.

Met ingang van 1968 werd de Algemene Wet Bijzonder Ziektekosten van kracht en werd de functie van het Groene Kruisgebouw en de kruiswerk activiteiten overgebracht naar "Kruiswerk Zuid-Hollandse Eilanden in Spijkenisse

. De eigendommen van de oude vereniging werden ondergebracht in de Stichting Voormalig Kruisgebouw Oostvoorne. Dr. A.C.W. Schep heeft zich vooral voor genoemde vermogensoverdracht ingespannen.

In 2001 besloot het bestuur van de Stichting "Voormalig Kruisgebouw Oostvoorne" om het inmiddels ca. 50 jaar oude gebouw aan de Stationsweg 55/57 te verkopen. De naam en doelstelling stichting wordt 16 juli 2002 gewijzigd in "Stichting Zuster Visser Fonds", dit om in die naam dankbaarheid en waardering te tonen voor de verdiensten van vele wijkverpleegsters, die gedurende ca. een halve eeuw, dikwijls onder moeilijke omstandigheden, hun werkzaamheden moesten verrichten.

Stichting Zuster Visser Fonds heeft in de kern ten doel, onder voorwaarden, geldelijke steun te verlenen aan maatschappelijke, charitatieve, culturele en het algemeen nut dienende nut beogende instellingen, die steun aan jeugd en anderen ten doel hebben.

Zuster Visser Laantje

(Raadsbesluit van 3 maart 1977)

Voetpad langs de Rabobank tussen de Stationsweg en de Nieuweweg.

Met deze naamgeving wil de Gemeente de waardering voor al het werk dat Zuster Visser voor de bevolking van Oostvoorne heeft verricht. Zuster Visser woonde vanaf 1931 in Oostvoorne. Zij was als wijkzuster verbonden aan het Groene Kruis. De schoolkinderen brachten bij haar 25 jarig jubileum in 'de Man' (1956) een zanghulde en praktisch alle inwoners van Oostvoorne zijn haar daar gaan feliciteren. Daarna heeft zij nog drie jaren haar taak vervuld. Zij maakte zich op allerlei manieren dienstbaar. Zij fungeerde tijdens haar werk ook als vroedvrouw. Het gebeurde wel dat baby's, van moeders, die zij tijdens de zwangerschap had bijgestaan, mede met haar hulp het levenslicht zagen. Na haar pensionering hield ze zich bezig met de huishouding en haar tuin. Ze bleef lid van de Bond van Plattelandsvrouwen. Vele jaren heeft ze daarvan een koortje begeleid met de piano. Mevrouw Hartwijk was toen dirigent. Fietsen en zelfs bromfietsen heeft zij nog jaren gedaan.

Wijlen Zuster Visser was een erg geziene vrouw op Oostvoorne .

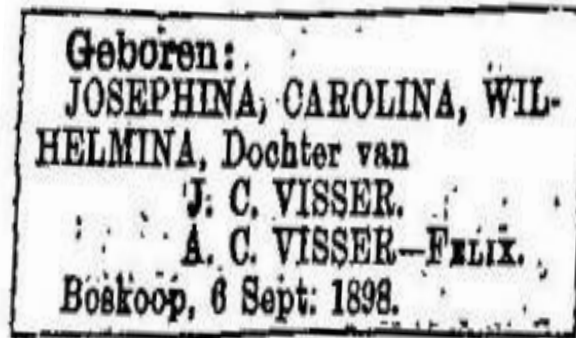
Bron: HVVV-Lanen en wegen.

Iedereen kende zuster Visser,

maar

weinigen kende haar echt!!

Kwartierstaat van: Josephina Carolina Wilhelmina Visser

Josephina Visser

1 Josephina Carolina Wilhelmina Visser (afb. 1), geboren op dinsdag 6 september 1898 in Boskoop [bron: Advertentie Visser blz.288.]. Van de geboorte is aangifte gedaan op woensdag 7 september 1898 [bron: BO-BS 1898-91]. Josephina is overleden op woensdag 19 december 1973 in Rotterdam (Zuider ziekenhuis), 75 jaar oud.

Notitie bij overlijden van Josephina:
Begraafplaats: Voorweg, Oostvoorne
Graf id-nummer: 1483798
Begraafplaatsnr.: 1649
(Plaats)aanduiding: v08-c11

van 22-02-1929 tot 11-09-1930
1e Helmerstraat 104
Wilhelmina-Gasthuis,
Amsterdam (verpleegster)
[bron: Amsterdam bijzondere registers_archiefnr 5000 inventarisnr 2564 1897-1934]
26

van 11-09-1930 tot 17-04-1931
Schoolstraat 23, Utrecht
(opleiding tot
wijkverpleegster bij het
Groene Kruis)
[bron: Amsterdam bijzondere registers_archiefnr 5000 inventarisnr 2564 1897-1934]

Beroep:

van 28-03-1931 tot 1959
Wijkverpleegster bij Groene Kruis Oostvoorne
(In de zaterdagavond gehouden
bestuursvergadering van het Groene Kruis is
tot wijkverpleegster huisbezoekster benoemd
meij. J.C.W.Visser uit Haarlem.)
[bron: Nieuwe Brielsche Courant 31mar1931 p002]

Diploma:

29-07-1915
Boskoop geslaagd diploma MULO A:
meij. J.C.W.Visser
[bron: DE STAATSCOURANT De standaard Amsterdam 29-07-1915]

21-12-1927
Boskoop:
Onze vroegere plaatsgenootte mej.
J.C.W.Visser werkzaam aan het
Binnen-Gasthuis te Amsterdam
behaalde het diploma voor
ziekenverpleging.
[bron: Goudse Courant 21dec1927 p002]

30-01-1931
ANV het Groene Kruis:
Van den Aanvullingscursus voor
wijkverpleegster zijn bij het gehouden
[bron: Utrechtsch Nieuwsblad 30jan1931 p003]

examen op 26-29 januari alle zusters
geslaagd, nl:.....J.C.W Visser....

Jubileum:

15-03-1956
25 jarig Jubileum
zuster Visser
[bron: Nieuwe Brielse Courant 20mar1956 p003]

Lidmaatschap:

van
1912

[bron: Korfbal officieel orgaan van
den Nederlandschen Korfbalbond jrg
8 1912 no 27 25-09-1912 en jrg 9
1913 no 29 08-10-1913]

ot
1913

Prijs:

van
01-08-1950
tot
05-08-1950

Zuster Visser wint zevende prijs
in bromfietsen-vierdaagse te
Arnhem.

[bron: Nieuwe Brielse
Courant 8aug1950
p012]

Saillant detail: Achterneef Jan Ottolander is ook verpleegkundige. Net als
Tante Fien.

Bij de geboortes van de achterneefjes in 1961 en 1968 was ze ook aanwezig
en verzorgde ze de kraamtijd.

Oostvoorne, 2021.

Mw. Joke Winkelhorst
Auteur.